

Odwołanie wniesione w dniu 12 kwietnia 2006 r. przez Schneider Electric SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie T-48/03 Schneider Electric SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-188/06 P)

(2006/C 165/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Schneider Electric SA [Przedstawiciele: adwokaci A. Winckler, I. Girgenson, M. Pittie]

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie, na podstawie art. 225 ust. 1 traktatu WE oraz art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, postanowienia Sądu z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie T-48/03 Schneider Electric S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że postanowienie zawiera nieprawidłową kwalifikację istotnych faktów oraz narusza prawo.

W pierwszej kolejności, w przeciwieństwie do stwierdzeń Sądu, przeniesienie Legrand na rzecz konsorcjum Wendel/KKR nie nastąpiło „spontanicznie” i nie „stało się nieodwołalne” przed wydaniem decyzji z dnia 4 grudnia 2002 r. ⁽¹⁾ W każdym razie, zdaniem wnoszącej odwołanie, odstąpienie od koncentracji nie pozbawiło przedsiębiorstwa Schneider interesu prawnego w wniesieniu skargi na tę decyzję.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że decyzja z dnia 4 grudnia 2002 r. stanowi w istocie decyzję zakazującą, biorąc pod uwagę przede wszystkim wskazówki skierowane przez Sąd do Komisji. W wyroku Sądu z dnia 22 października 2002 r. w sprawie Schneider przeciwko Komisji Sąd wskazał bowiem wyraźnie na obowiązek Komisji ponownego wszczęcia postępowania kontrolnego w stadium pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

Wnosząca odwołanie stwierdza następnie, że nawet przy założeniu, że decyzja z dnia 4 grudnia 2002 r. stanowi w rzeczywistości decyzję o otwarciu fazy II, w dalszym ciągu może być ona przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Decyzja wydana na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89 ⁽²⁾ może być bowiem przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, o ile jest ona krzywdząca. Wnosząca odwołanie dodaje, że w bardzo szczególnych okolicznościach niniejszego przypadku, decyzja z dnia 4 grudnia 2002 r. w

każdym razie miała charakter dający podstawę do wniesienia skargi. Zdaniem wnoszącej odwołanie, jakakolwiek odmienna interpretacja prowadziłaby do faktycznego odmówienia wymiaru sprawiedliwości.

Wnosząca odwołanie stwierdza wreszcie, że decyzja kończąca postępowanie również może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, na tej samej podstawie jak każda inna decyzja, w której Komisja zmienia w sposób istotny sytuację prawną strony zainteresowanej.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 4 grudnia 2002 r. o wszczęciu szczególnego postępowania w sprawie kontroli koncentracji między przedsiębiorstwami Schneider i Legrand (sprawa COMP/M. 2283-Schneider/Legrand II)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.Ź. L 395, str.1)

Odwołanie wniesione w dniu 13 kwietnia 2006 r. przez TEA-CEGOS, SA i Services techniques globaux (STG) SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawach połączonych T-376/05 i T-383/05 TEA-CEGOS, SA, STG SA i GHK Consulting Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-189/06 P)

(2006/C 165/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: TEA-CEGOS, SA, Services techniques globaux (STG) SA (Przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: GHK Consulting Ltd, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji WE z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawach połączonych T-376/05 i T-383/05;
- w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszących odwołanie, którymi wystąpili w pierwszej instancji, a zatem
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 października 2005 r. w sprawie odrzucenia kandydatury i oferty konsorcjum TEA-CEGOS oraz cofnięcia decyzji o udzieleniu zamówienia dotyczącego umowy ramowej konsorcjum TEA-CEGOS w ramach przetargu EuropeAid — 2/119860/C-LOT nr 7;

- stwierdzenie nieważności pozostałych decyzji, wydanych w ramach tego przetargu przez pozwaną w następstwie decyzji z dnia 12 października 2005 r., a w szczególności stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie udzielenia zamówienia oraz umów zawartych przez Komisję na podstawie tych decyzji;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania w pierwszej instancji i w ramach odwołania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opierają swoje odwołanie na naruszeniu przez Sąd Pierwszej Instancji prawa wspólnotowego oraz na uchybieniach w postępowaniu przed Sądem. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd naruszył zasadę pewności prawa, spoczywającą na nim obowiązek uzasadnienia, zasadę dobrej administracji oraz błędnie ocenił dowody.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Trybunałe di Lecce — Sezone distaccata di Gallipoli w dniu 4 kwietnia 2006 r. — postępowanie karne przeciwko Aniello Gallo i Gianluce Damonte

(Sprawa C-191/06)

(2006/C 165/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Lecce — Sezione distaccata di Gallipoli

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Aniello Gallo i Gianluca Damonte

Pytania prejudycjalne

Czy występuje niezgodność — z wynikającymi z tego konsekwencjami dla krajowego systemu prawnego — między art. 4 ust. 4a ustawy 401/89 a wyrażonymi w art. 43 i 49 Traktatu WE zasadami dotyczącymi podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej oraz swobody świadczenia usług transgranicznych, w tym w świetle różnic interpretacyjnych między orzeczeniami europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (w szczególności wyrokiem w sprawie Gambelli) a orzeczeniem Suprema Corte di Cassazione a Sezioni Unite nr 23271/04; w szczególności wnosi się o wyjaśnienie czy wskazane i podważone w skardze przepisy karne podlegają we Włoszech stosowaniu w odniesieniu do Aniello GALLO i Gianluce DAMONTE

Odwołanie wniesione w dniu 24 kwietnia 2006 r. przez Société des Produits Nestlé SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie T-74/04 Société des Produits Nestlé SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), interwenient: Quick restaurants SA

(Sprawa C-193/06 P)

(2006/C 165/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des Produits Nestlé SA [Przedstawiciel: adwokat D. Masson]

Inni uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Quick restaurants SA

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie T-74/04 oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżącej Sąd naruszył prawo, nie oceniając rozpatrywanego znaku towarowego jako całości, a dokładniej, mimo że chodzi tutaj o znak towarowy składający się ze szczególnie odróżniającej postaci i jej imienia, figuratywne i słowne elementy tego złożonego znaku towarowego nie mogą tutaj zostać rozłożone na poszczególne składniki.

Sąd naruszył również art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹), gdyż w celu dokonania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie uwzględnił wszystkich istotnych w tym przypadku czynników zarówno w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego skarżącej, jak i słownego znaku towarowego interwenienta.

Wreszcie, dokonując analizy jedynie części praw podniesionych w sprzeciwie interwenienta, Sąd naruszył zasady znajdujące zastosowanie w przypadku sprzeciwu wobec znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.